

vi vil, i meget klar og direkte tale. Så er der ingen, der efter et valg kan beskyldes os for, at vi ikke sagde det. Så med hensyn til at man skal sige tingene før et valg, så kan man i hvert fald ikke komme efter Det Konservative Folkeparti, for der er ingen, der kan påstå, at vi ikke har sagt, hvad det er, vi vil gennemføre, hvis vi får flertal for det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Nej, jeg er fuldstændig enig med hr. Lars Barfoed, for nu at starte med det, i, at man ikke kan tage noget ud af ingenting. Når man skærer ned på dagpengene, som Det Konservative Folkeparti vil, så er det selvfølgelig for at bruge pengene et andet sted. Så er man politisk uenig. Jeg anfægtede bare, at hr. Lars Barfoed startede med at sige, at der ikke var nogen tale om, at Det Konservative vil skære ned på dagpengene, hvorefter man kommer med et forslag, der så viser, at man vil gøre det.

Det var bare det, jeg anfægtede; ikke at man laver omprioriteringer, for man kan ikke gøre andet, pengene skal jo komme et eller andet sted fra. Man tager det fra noget og giver det til noget andet, sådan er det, og det er sådan set også det, der er hele grundlaget for den her regering.

Når man ser på finansministeren dernede, så ser han sådan set fredelig og umiddelbart også meget afslappet ud. Ja, det er måske naturen, der gør det. Men i virkeligheden er finansministeren en desperat mand. Det kom frem i sidste uge, da han opfordrede danskerne til at købe julegaver: Køb julegaver! Køb nye biler! Vi skal have sat gang i økonomien.

Men desperationen gav sig udtryk på nøjagtig samme måde som hos revolvermanden, der lige har affyret sin sidste kugle og misset målet.

Regeringen har jo ret beset mange problemer. Et af dem er den stigende arbejdsløshed. Regeringen tror, at kurven vil knække, fordi der kommer et økonomisk opsving, og det gør der givetvis også. Opsvinget er tilsyneladende på vej i USA, og noget kan også tyde på, at det er undervejs i EU. Men selv med regeringens moderate økonomiske optimistiske antagelser vil der til næste år være 173.000 arbejdsløse – 173.000 arbejdsløse. Det kan sammenlignes med, at der i 2001 og 2002 var 145.000 arbejdsløse, det vil sige, at selv med et opsving går det klart ringere under den nuværende regering, end det gjorde un-

der den forrige regering, da den lavede økonomisk politik sammen med SF.

Og kommer opsvinget ikke, ja, så går det helt galt. Finansministeren hævder, at regeringens økonomiske politik betyder færre arbejdsløse, men det passer ikke. Hvis arbejdsløsheden skulle falde til næste år, så sker det på trods af regeringens økonomiske politik. Tænk på alle de steder, hvor regeringen og Dansk Folkeparti har skåret ned: hjemmeservice, byfornyelse, fjernet statstilskuddet til busbilletterne, skolepraktikordningen, tilskuddet til aftenskolerne, servicejobordninger og alle de ting. Alt sammen er det områder, der koster arbejdspladser.

Og med hensyn til arbejdsløsheden er det en ufatteligt dum form for økonomisk politik, for på alle de nævnte områder koster hver eneste million, der spares, to-tre op til fire job, hvorimod der for hver million, der gives ud til skattelettelser, skabes et kvart job det første år og efterfølgende et halvt job. I alt fald er det de meldinger, som Finansministeriet har givet Finansudvalget.

Jeg tænker også på finansministerens biler, som jo først og fremmest skaber job på bilfabrikkerne i Fjernøsten, og hans julegaver, som givetvis vil give job i Kina. Fakta er, at for hver million kroner, regeringen flytter rundt, går der et par job eller flere tabt. Og når det drejer sig om milliarder, så kan man jo gange tallene op. Det her er som sagt ikke noget, jeg står og finder på her, det er de meldinger, som Finansministeriet har givet Finansudvalget.

Kl. 15,20

Regeringen har også det problem, at den ikke er i stand til at tilbyde befolkningen egentlige velfærdsforbedringer. SF sagde fra starten, at et skattestop vil betyde et velfærdsstop, og nu kan vi konstatere det sort på hvidt. I 2003 vil der for første gang i mange, mange år være tale om en direkte nulvækst i det offentlige forbrug, der stort set dækker alle former for velfærds-service. I 2004 vil der være en vækst svarende til 3.000 ansatte, men samtidig kommer der flere børn i skolealderen, og bare for at dække det demografiske behov vil der være brug for mere end de 3.000. Det er derfor, der rundtomkring i kommunerne skæres ned på børnepassningen, på ældreomsorgen, på den kollektive trafik, på skolerne og alt muligt andet.

Fra årsskiftet får danskerne skattelettelser – nogle får større lettelser end andre – for ca. 5 mia. kr., hvoraf den ene milliard er finansieret af velfærdsstoppet, mens resten af pengene bliver taget fra de kommende generationer. Vores vel-